

РЕШЕНИЕ

№ 39441

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10303** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. с чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба с вх. № 23126/19.09.2025г. на Б. Е. А. (на лат. В. Е. А.), [дата на раждане] , гражданин на С., с личен паспорт № N 01934553, издаден на 18.10.2024г. чрез пълномощник адв. Т. Й. Л., САК с ЛН [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, кантора 1 и 2, срещу отказ за издаване на виза “D”, постановен от М. Г. – консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС) при Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., по заявление за издаване на виза № АММ25001692 подадено на 11.06.2025г. (л.15)

В жалбата се излагат съображения, за съществени нарушения на материалния закон и на административно-производствените правила. Жалбоподателят посочва, че отказът не е издаден в изискуемата форма, тъй като не са посочени фактическите основания за издаването му и липсват конкретни мотиви. Позовава се на решение №8693/14.08.2024г. на заместник-председателя на Държавната агенция на бежанците, с което на Н. А. Фаияд – съпругът ѝ, е предоставен хуманитарен статут в Република България, а с решение № 12754 от 06.12.2024 г. е разрешено да се събере със семейството си, в това число съпругата му Б. Е. А., на територията на Република България (л.8-9). Твърди, че чрез отказа семейството е обречено да остане разделено, като се лишава от разрешението, дадено от ДАБ при МС на РБ жалбоподателя да се събере със съпруга си Н. А. Фаияд, поради което отказът е издаден в несъответствие с целта на закона. Във връзка с последното жалбоподателката счита, че не е съобразен принципа на съразмерност предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, тъй като не е преценена степента на засягане на нейните права и законните интереси и тези на нейния съпруг. Твърди се и нарушение на чл. 8, ал. 2 от Европейската

конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), като с отказа са засегнати правото на личен и семеен живот без основание. Сочи се, че в случая само са посочени законовите разпоредби, но не и основания за отказа, което е нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Иска съдът да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган с указания при липса на други законови пречки да издаде исканата виза.

В съдебно заседание, оспорващата страна се представлява от процесуален представител адв. Л. Поддържа жалбата и моли съда да отмени обжалвания административен акт като неправилен и незаконосъобразен. Счита, че в акта липсват мотиви подкрепящи отказа на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Видно от представените доказателства госпожа А. следва да се събере със своя съпруг на територията на Република България. Счита, че са представени всички необходими документи за издаване на виза "D". Немотивираният акт нарушава правото на личен и на семеен живот на жалбоподателя и същият следва да бъде отменен. Не претендира адвокатско възнаграждение.

Ответната страна Консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС) при Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й. в съдебно заседание не се представлява и не се явява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.06.2025г. Б. Е. А. е подала заявление № АММ25001692 в Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 08.09.2025 г. Б. Е. А. е получила отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е посочено, че кандидатът не предоставя обосновка за целта и условията на планирания престой. В допълнителни забележки е посочено: чл. 10, ал. 1, т. 17, и т. 22 от ЗЧРБ и е изписана допълнителна забележка – Не е представен документ за съдимост. В рамките на съгласувателната процедура е придобита информация, вкл. и от други държави – членки, въз основа на която може да се направи обоснован извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, където да кандидатства за статут на временна закрила.

С жалба от 19.09.2025 г. жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения законов срок, същата е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и като такава е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в нея се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от ЕКЗПЧОС, като в настоящият случай е чл. 8, ал.2 от ЕКЗПЧОС.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Б. Е. А. е гражданин на С., съпруга е на Н. А. Фаияд, също гражданин на С., на когото с решение №8693/14.08.2024г. на заместник-председателя на ДАБ, е предоставен хуманитарен статут в Република България.

Към подаденото заявлението е представено и решение №12754 от 06.12.2024г. на председателя на ДАБ, с което на Н. Фаияд е разрешено да събере семейството си на територията на Република България със своята съпруга Б. Е. А., която е член на семейството му по смисъла на §1, т. 3, „а“ от

ДР на ЗУБ, писмо от председателя на ДАБ до Директор на Дирекция „К. отношения“ – МВнР на РБ (л.10), копия на паспорт на апликанта, застрахователна полица № 21900A69001 издадена от ЗК „УНИКА“ АД на името на Б. Е. А. (л.18-2), копие на лична карта на съпруга на апликанта (л.19), заверен превод и копие на: Молба за виза от Б. А. (л.37), Извлечение издадено от Единния сирийски секретариат - персонален граждански регистър на Сирийска арабска република, Вътрешно министерство – Граждански въпроси относно Б. А. (л.44), свидетелство за съдимост № 26838 издадено на 21.05.2025 г. от Сирийска арабска република, Министерство на вътрешните работи, Клон за криминална сигурност, Служба съдебно деловодство (л.46), Удостоверение за сключен брак- издадено от обща единна система в С. на 21.05.2025 г. с № 60593521 (л.48) относно Б. Е. А./ В. Е. А. и съпруга ѝ Н. А. Фаияд и др.

Дирекция "Миграция" на МВР с писмо по делото, уведомява съда, че не участва в националното консултиране по издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ при МС. (л.57) Държавна агенция „Национална сигурност“ уведомява с писмо рег.№ 10526/16.10.2025г., че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление № АММ25001692 е осъществена от СДМ – ДАНС, като становището на ДАНС е отрицателно, поради липса на задължителен реквизит за кандидатстване за виза – свидетелство за съдимост, основателни съмнения относно обосновката за целта и условията на планираното пребиваване, като за същото е представен писмен документ писмо рег. № М-9109/25.08.2025 г. (л.54).

Видно от подаденото заявление, същото е за издаването на виза тип „Д“. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изискване, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от

него длъжностно лице.

За компетентността на консулското длъжностно лице да издава откази за визи са представени: Заповед № 1/26.01.2025 г. издадена от Посланик при Посолство на Република България в [населено място], Х. кралство Й., с която изрично упълномощава М. Г. за Консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС) при Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчването на откази за виза по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс, а в случай, че лицето отсъства от определените му заместници и министерска заповед № 95-00-26/16.01.2025г.(л.23)

В чл.10, ал.1 от ЗЧРБ изрично и изчерпателно са посочени основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налици ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от Н.. За отказа се съставя формуляр по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подпис на неговия издател и в него е указан и срокът и редът за неговото обжалване. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени дата на издаване и датата на заявлението на чужденеца, посочено е правното основание за издаването му (чл. 10 ал.1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ), и приетите от органа конкретни фактически основания: липсата на документ за съдимост, придобита информация и от други държави членки за целта на влизането. След извършени проверки и направени анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В мотивите на акта са изложени обстоятелства, част от които са неотносими, друга част не отговарят на представените приложения към заявлението за издаване на виза. Така изложени същите не отговарят на изискванията за мотивиране на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е посочено какви са данните на които органа основава съмненията си по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение). С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма - самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК, поради неспазване на изискванията на чл. 59 ал.2 т.4 АПК.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да

организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Спазени са административно - производствените правила, съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура, предвид представеното Писмо рег. №М-9109/25.08.2025 г., на заместник-председателя на ДАНС.

Относно съответствието с материалния закон, съдът констатира нарушение поради следното:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентиран фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях а именно - чл. 10 ал.1, т.17 и т. 22 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания - да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга - условията за него.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

В същото време, от страна на ответника въобще не е отчетено, че посоченото в заявлението основание за издаване на виза е издаденото разрешение за събиране на семейството, като жалбоподателя е съпруга на лицето, на което е издадено разрешението за събиране на семейството.

В тази връзка очевидната цел, която ясно е заявена в подаденото заявление е именно събирането на семейството със съпруга ѝ Н. Фаияд, който има предоставен хуманитарен статут в Р. България, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че представените документи не доказват убедително целта и условията на заявеното пребиваване.

Към заявлението за виза е представено решението на председателя на ДАБ, за събиране на семейството, Удостоверение за сключен брак издадено от обща единна система в С. на 21.05.2025 г. с № 60593521 (л.48) относно Б. Е. А. съпруга ѝ Н. А. Фаияд.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Последните две правни основания, явяващи се и причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са отнесени към конкретните факти, заявени и в представените от молителката документи.

Основанието за отказа е отрицателното становище дадено при проверката извършена от ДАНС, като е приложено (стр. 53) копие от писмо рег. № 10526 / 16. 10. 2025 г. на зам. председателя на ДАНС.

Видно от това писмо, в него са цитирани имената на 35 лица от сирийски произход, по чиито заявления за издаване на визи ДАНС следва да изрази становище, като под № 23 е и жалбоподателят по настоящото дело – Б. Е. А.. В същото време, в писмото на ДАНС се сочи, че по отношение на тези лица не е представено свидетелство за съдимост, а

видно от представената преписка и в предоставеното в превод от жалбоподателя, е налично свидетелство за съдимост на апликанта. Не е посочено, че именно по отношение на тези лица има съмнения, че целта е да се използва страната за транзитен пункт, а че има тенденции и за извършвани от други лица след издаване на визи злоупотреби, които се изразяват в транспортиране на лицата до Германия, където същите унищожават документите си и кандидатстват за получаване на временна закрила там.

В конкретния случай по никакъв начин не е изследвано, дали конкретното лице – жалбоподател в настоящото производство има такива намерения.

В същото време, съпругът ѝ като част от семейството имат предоставен вече статут в България, поради което звучи нелогично пристигащата му от С. съпруга да се опитва тепърва да кандидатстват за временна закрила в Германия. Очевидно доводите за миграция в трета страна, не са подкрепени с никакви доказателства.

В дадения случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт - решение № 12754 от 06.12.2024г. на председателя на ДАБ, с което за събиране на семейството на Н. А. Фаияд и Б. Е. А.. Бракът между Н. Фаияд и съпругата му Б. А. е доказан и е преценен при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство, в тази връзка е и представеното в преписката писмо От председателя на ДАБ до директора на Дирекция „К. отношения“ – МВНР, в което се иска съдействие за издаване на необходимите документи за пътуване на апликанта.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, на които се основават постановените откази. Цитирането на законовите норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно. При постановяване на административния акт, неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Доколкото жалбата се приема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ „Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.“, съгл. (ал. 2) Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите”.

Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от Н.). Съгласно чл. 2, "г" от Директива 2003/86/ЕО "събиране на семейство" означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В нарушение на чл. 6, ал. 2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на семейството - да живеят разделени.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е бланкетен по същество, позоваващ се единствено на правната норма, без конкретни установявания и посочвания, което води до неговата необоснованост. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причината за това, тя да е конкретна и съотнесима към неговата хипотеза. Мотивите е желателно да са изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, но в настоящият случай липсват.

В заключение, доказателствената тежест за причините за постановяване на отказа е на ответника. Той следва да установи наличието на обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ, за което са дадени и конкретни указания от съда, като в проведеното съдебно оспорване той не ангажира доказателства - освен искане за представяне на посоченото предоставено отрицателно становище от ДАНС, за което става ясно от писмо рег. № М-9109/25.08.2025 г. на зам. Председателя на ДАНС, изискано от съда, в което се уточнява, че отрицателното становище е поради основателни съмнения относно обосновката за целта и условията на планираното пребиваване.

Във връзка с това в Решение № 4736 от 01.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4305 / 2018 г. е прието, че "с оглед на тази процесуална норма не може да се приеме, че в хода на съдебното оспорване, с допустими доказателствени средства, може да се санира пропускът на административния орган да изложи фактическите основания за издаване на оспорения акт." Действително в хода на съдебното производство е изискана информация от ДАНС. Тя обаче, не може да замести липсата на мотиви в самият отказ. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. До този момент оспорващата страна не е разполагала с тази информация и съответно не е могла да разбере основанията за постановеният отказ, поради което съда счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. Съдът счита, че жалбоподателят е бил с нарушено право да участва пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да дава обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновавали негативното становище на ДАНС.

В оспореният отказ липсват конкретни мотиви, бланкетните фактически такива не са подкрепени, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с представените към преписката документи. При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е незаконосъобразен, тъй като е издаден в противоречие с материалния закон, липса на форма както и при неизяснени обстоятелства.

С оглед факта, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, жалбоподателят има право на разноски. Такива обаче, не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 87 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Е. А./ В. Е. А., отказ за издаване на виза "D", постановен от, Консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС) при Посолството на Република България в [населено място], X. кралство Й., по заявление за издаване на виза № АММ25001692 подадено на 11.06.2025г..

ИЗПРАЩА преписката на Консулско длъжностно лице, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС) при Посолството на Република България в [населено място], X. кралство Й., за ново произнасяне по искането за издаване на виза № АММ25001692 (л.57), съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: